

- [Familie](#) _____
- [Erinnerungen](#) _____
- [Orte](#) _____
- [Klassenkameraden](#) _____
- [Fotogalerie](#) _____

POLACSEK TIBOR (1924. júl. 26. Óbuda –2000. jún. 13. Bécs)

Foglalkozása: kereskedő

Évfolyam: 1930-34-ig járt a Zichy utcába.

FELESÉGE: **Polacsek Alíz, szül. Lebovics Alíz** (1928. ápr. 28. – 2010.), a háború után ismerkedtek meg Tiborral. 1947-ben, a Frankel Leó úti zsinagógában esküdtek. Tibor mélyen vallásos emberként egy Tóra takarót adományozott a hitközségnek.

TESTVÉRE: [Polacsek Edit](#)

APJA: Polacsek Jenő (1895. nov. 27. Budapest – meghalt 1945. febr. ? Buchenwald)

Testvérei: **Polacsek Ármin** (1887.– ?), Polacsek **Márton** (1885. – ?), Polacsek **Lina** (1889. – ?). Mindhárman túléltek a II. világháborút.

Polacsek Ármin fia, Polacsek László (1921. –) 1927-től 31-ig járt a Zichy utcai iskolába.

Osztálytársai többek között: Weisz Lajos (1921. – ? Bor), aki Polacsek Edit fiatalkori szerelme volt.

APAI NAGYAPJA: Polacsek Salamon (1850. Aszód –)

APAI NAGYANYJA: Hirschler Berta (1860. – ?)

ANYJA: Braun Júlianna (1895. nov. 29. Nagymegyer, Szlovákia – 1980. jan. ?)

Testvérei: **Braun Mór**, Érsekújvárott született, túlélte a II. világháborút. Braun **Irén**, Braun **Szeréna** :

Érsekújvárról elhurcolták őket és gyermekeiket. A holokauszt áldozataiként haltak meg. Braun **László**

túlélte a vészkorszakot, Izraelben él.

ANYAI NAGYAPJA: Dreschler Ernestin

ANYAI NAGYANYJA: Braun Hermann

POLACSEK ALÍZNAK, POLACSEK TIBOR FELESÉGÉNEK BESZÁMOLÓJA A BÉCSI INTERJÚ ALAPJÁN, AMELY 2007. JÚL. 6-ÁN KÉSZÜLT A STARKENBURGGASSE 11-BEN.

Tibor szakmai életrajza, numerus clausus

Tibor a Zichy utcai elemi elvégzése után az Árpád Gimnáziumban érettségizett 1942-ben, de a numerus clausus miatt nem mehetett egyetemre, pedig vegyész szeretett volna lenni. A papájánál, Polacsek Jenőnél mint szabó tanult. A háború után, mivel édesapját deportálták és

meghalt, kenyeret kellett keresnie, ezért nem tudott tovább tanulni. 1950-ben, amikor a Rákóczi úti üzletünket elvették, alkalmazott lett a Művészeti Alapnál. Először a kereskedelmi, majd a termelési osztály vezetője lett. 56-ban kivándoroltunk. Bécsben volt állandó lakásunk, de Svájcban alapítottunk gyárat. Amikor a Távol-Keletről áramlottak a termékek, föladtuk a gyárat 1990 körül. 90 után két gyárat is alapítottunk Magyarországon, az irodánk Pesten volt. Tibi nyelvzseni volt, egyik nyelvről a másikra váltott megszakítás nélkül.

A Flórián téri üzlet a háború előtt és a német megszállás után

Az apósom, Polacsek Jenő Óbuda egyik leggazdagabb embere volt. Ahogy az óbudai Goldberget, úgy emlegették az óbudai Polacseket. Minden évben fölruházta a fiúárvaházat. Valóságos kis áruház volt a Flórián téren Polacsek Jenő üzlete. A világon mindent árultak ott. Volt női-, férfi-, gyerekkonfekció, méteráru részleg, sőt, egy nagy műhely is, ahol méret után is lehetett rendelni. A hajósok, a matrózok, miután ott volt a Hajógyár, szombaton méretet vetettek, és a következő héten már vitték is a kész ruhát. Hallatlanul gazdag volt a család, nem is tudom, hány házuk volt, később mindegyiket államosították. Az üzlet olyan híres volt, hogy a nyilas hatalomátvétel után a tulajdonosok nem merték menteni a felszerelést, mert ez feltűnést keltett volna. Polacsek Jenő üzletét napokig üritették, aztán a nyilasok irattárat rendeztek be a Flórián téren, majd az oroszok bejövetelekor fölgyújtották az épületet, és az leégett.

Nyilasok, Szent István park

Tibor Pesten volt munkaszolgálatos. Októberben Edittel és anyósával, apósával a Vadász utcai védett házba került. A követségen keresztül értesültek arról, hogy a nyilasok melyik címre mentek. Tibor többször is kiment egy barátjával, egy rendőrrel, és a Schutzpasst, illetve más papírokat is átadott a nyilasoknak. Így többször sikerült a védett házat megmentenie. Egyszer decemberben, amikor újra próbálta menteni a helyzetet, azt mondták a nyilasok, hogy álljatok ti is a sorba, mert ti is zsidók vagytok. Erre föl ők is (a ház idősebb gyerekei) kimentek a Dunához. Tibi, miután a kezeiket összekötötték, megbeszélte a barátjával, hogy előre ugorjanak a vízbe. A barátja meghalt, mert őt lövés érte, Tibinek azonban csak a válla sérült meg. A víz jéghideg, és Tibi ruha nélkül volt. Ez valahol a Szent István parknál lehetett. Akkor Tibi meztelenül elment a Pozsonyi útra egy nyilas házba, mert ott volt az egyik osztálytársa, akit kihívott, de akkorra már úgy átfázott, hogy el is ájult. A hideg víz következtében súlyos

vesebeteg lett. Vesegyulladást kapott, és később ebbe is halt bele.

Ausztriában a jóvátétel természetes volt, de Tibor nem nyújtotta be a kérvényt, mondván, hogy ezt nem lehet megfizetni. Most komoly nyugdíjat kaphatnék, de ő büszke volt, és nem akarta. Óbudán, amikor a zsidó temetőben eltemették, meg is említették ezt.

Vallás, apai áldás: a jövő reho

Tibi nagyon vallásos volt, és bárhol utazott is a világban, lányunkat mindig fölhívta a vizsgája előtt és megáldotta. Az „Áldva legyen”, „Jövő reho” kezdetű ima az apa áldása, nők nem szokták mondani, de Tibor halála óta én mondom az unokáimnak. Unokám még most is megkér: „Omi, bitte segne mich”.

Identitás, tolerancia

Tibi nem érezte magát sem magyarnak, sem osztráknak, csak zsidónak. Szigorúan tartotta a vallási szabályokat a háború után is, **Jóm kippúr: „engesztelés napja”**

, hosszúnapp. Ezen a napon az élet és halál könyve nyitva van az Örökkévaló előtt, és ítélete megpecsételésének félelme hatja át a halandókat. Az ünnep során 25 órán át böjtölnek és imádkoznak. szakadó esőben gyalog ment a Szent István parktól a Frankel Leó úti hitközségig, az asztalnál például nem engedte meg, hogy a sonka mellé sajt kerüljön. Büszke zsidó volt, de elfogadott minden vallást. Keresztény barátaink is voltak. A nászasszonyunk buzgó katolikus volt, és Tibor azt sem ellenezte, hogy az unokáját megkereszteljék. Karácsonykor a keresztény nevelőnőtől gyerekkorában tanult karácsonyi énekeket is buzgón énekelt. Mélyhitű emberként boldogtalan volt, amiért bár sok embert megmentett, édesapját nem tudta megmenteni a háborúban. Hiába szerzett megfelelő papírokat. Egy ismerőssel a svájci követségről a magyar-osztrák határig ment, hogy utolérje édesapját, de a vagon elment addigra. A múlt sérelmeit nem emlegette, a bosszú ismeretlen volt számára. Soha nem emelt kezét senkire. A háború után jóindulatú munkaszolgálatos századparancsnoka mellett tanúskodott másokkal együtt, így fölmentették a parancsnokot.

Lakhely:

[Serfőző utca 12.](#)

Serfőző utca 12. – csillagos ház

Szentendrei út 10. – csillagos ház

Vadász utca 29. – üvegház, Weisz Artúr, az üvegtábla – raktár tulajdonosa, nagykereskedő adta a svájci védetteknek a házat.

Vadász utca 31.

Üzletek/Intézmények:

[Tavasz utca – Polacsek Jenő divatáru üzlete](#)

Flórián tér 4. – Polacsek Jenő divatáru üzlete

Rákóczi út – Polacsek Jenőné üzlete a háború után

34-ig járt a Zichy utcába. Osztyáltársai ismeretlenek.

Tibor 1930-tól

24. Serfőző u. és Nád u. sarkán Polacsek évküzlete a Tavasz utcában

//